

Nová špionážna séria kultovej autorky

IKAR

POBREŽIE ŠPIÓNŮV

TESS
GERRITSENOVÁ

POBREŽIE ŠPIÓNŮV

POBREŽIE ŠPIÓNŮV

TESS
GERRITSENOVÁ

Preložila Jana Melcerová

Tess Gerritsen

THE SPY COAST

Copyright © 2023 by Tess Gerritsen

All rights reserved.

Translation © 2024 by Jana Melcerová

Cover design © 2024 by Diana Delevová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9774-6

Willovi

1 /

DIANA

Paríž, pred piatimi dňami

Kedysi bola hviezdou, veľmi úspešnou a obdivovanou mladou ženou. *Ako sa to zmenilo*, pomyslela si. Vlasy mávali prefíkane melírované pramienky zlatistej farby, no dnes by ich opísala len ako nezaujímavo a nevýrazne hnedé. Bol to ten najnenápadnejší odtieň farby, aký našla na poličke v Monoprixe, kam sa vybrala na nákup, keď sa sused zmienil o nejakom mužovi, ktorý sa na ňu spytoval. Bol to prvý náznak, že niečo nie je v poriadku, hoci záujem neznámeho človeka mohol mať celkom nevinný dôvod. Možno to bol nejaký obdivovateľ alebo sa jej ktosi pokúšal niečo doručiť, ale nechcela, aby ju prichytili nepripravenú. Preto zamierila krížom cez mesto do Monoprixe v tretej mestskej časti Paríža, kde ju nikto nepoznal, a kúpila si farbu na vlasy a okuliare. Vždy by mala mať jedno i druhé poruke, ale rokmi prepadla priveľkému sebauspokojeniu a bola neopatrná.

Skúmala brunetku v zrkadle a rozhodla sa, že zmena farby nestačí. Zobrala nožnice a začala strihať. Nivočila tristoeurový účes z kadernického salónu L'Atelier Blanc. Každý pohyb nožnicami bol ako zárez do systému nového života, ktorý si tak starostlivo zorganizovala. Kým hrste čerstvo ostrihaných vlasov padali na dlážku v kúpeľni, strihala

ďalej a jej ľútosť sa menila na zlosť. Všetko, čo si naplánovala a riskovala, vyšlo teraz navnivoč, ale tak to už na svete chodí. Nech si o sebe myslíte, že ste ktovieako šikovný, vždy sa nájde niekto ešte šikovnejší. A presne v tom urobila chybu. Nebrala do úvahy možnosť, že by ju niekto mohol prekabátiť. Priveľa rokov bola najbystrejšia vo svojom odbore, vždy o dva kroky vpredu a vedela strčiť do vrecka každého v tíme. Tajomstvom úspechu bolo nedovoliť, aby vám pravidlá stáli v ceste, v prístupe, ktorý ostatní nie vždy uznávali. Áno, príležitostne dochádzalo k chybám. Áno, niekedy sa zbytočne preliala niečia krv. Časom si narobila nepriateľov a niektorí kolegovia na ňu dnes hľadeli zvysoka, ale vďaka svojmu úsiliu vždy splnila misiu. To z nej robilo eso.

Až dosiaľ. *Strih.*

Skúmala v zrkadle svoj odraz chladnými kritickými očami. Trvalo jej iba desať minút, aby si ostrihala prvotriedne kučery, a za ten čas prešla všetkými fázami zármutku nad svojím strateným životom. Popieranie, hnev, depresia. Teraz dospela do fázy prijatia a bola pripravená pohnúť sa ďalej, ukryť trosky starej Diany a vdýchnuť život tej novej. Už nie hviezdnemu dievčaťu, ale niekomu, koho skúsenosti zocelili do nezlomnej podoby. Aj toto prežije.

Pozmetala popadané vlasy do vreca na smeti a hodila dnu aj prázdnu škatuľku farby na vlasy. Nemala čas vyčistiť miesto, a tak po sebe zanechala množstvo stôp svojej prítomnosti, ale nemohla s tým nič urobiť. Len dúfala, že parížska polícia sa spoľahne na svoje typické sexistické inštinkty a bude sa domnievať, že ženu, ktorá bývala v tomto byte a teraz je nezvestná, niekto uniesol. Že je obeť, nie páchatelka.

Nasadila si okuliare a postrapatila si čerstvo nakrátko ostrihané vlasy.

Bolo to iba ľahké prestrojenie, ale malo by stačiť, aby sa striasla susedov, na ktorých môže naraziť, keď pôjde odtiaľto. Zaviazala vrece, vyniesla ho z kúpeľne a vošla s ním do spálne, odkiaľ si zobrala svoju evakuačnú batožinu. Aká škoda, že tu nechá všetky krásne topánky a šaty, ale musí odcestovať naľahko, a keď tu po nej ostane šatník plný značkového oblečenia, zmiznutie bude vyzeráť ešte menej dobrovoľne. To isté platilo aj o umeleckých dielach, ktoré zozbierala, kým jej bankové účty prekvtali – starobylé čínske vázy, Chagallov obraz, dvetisícročná rímska busta. Všetko jej to bude chýbať, ale ak má prežiť, musí priniesť obeť.

Vošla do obývačky s batožinou a vrecom s ostrihanými vlasmi a znovu si s ľútosťou vzdychla. Nepekne krvavé frkance ušpinili koženú pohovku a nakreslili oblúk na stene, kde visela Chagallova maľba. Oblúk pôsobil ako abstraktné pokračovanie obrazu, pod ktorým ležal pokrútený zdroj krvi. Muž bol prvý útočník, ktorý vstúpil do jej bytu, a tak ho zabila ako prvého. Patril k typickým prototypom siláka, ktorému sa hodiny v telocvični vyplatili vo forme navretých bicepsov, čo sa však nedalo povedať o jeho rozumových schopnostiach. Nepredstavoval si, že sa preňho dnešný deň skončí takto, a zomrel s prekvapivým výrazom. Pravdepodobne si nikdy nemyslel, že ho raz zloží žena.

Museli ho o cieľi zle informovať.

Začula za sebou šepot, čosi ako výdych, a obrátila sa, aby pozrela na svoju druhú obeť. Ležal na okraji vzácneho perzského koberca, krv sa vpijala do spleťitého vzoru viniča a tulipánov. Prekvapilo ju, že ešte žije.

Podišla k nemu a štuchla ho topánkou do pleca.

Zaklipkal viečkami a pootvoril oči. Uprene na ňu zízal a šmátral po zbrani, ale už ju stihla odkopnúť, a tak sa

zmohol len na capkanie po dlážke. Bol ako skapínajúca ryba, ktorá okolo seba strieka krv.

„*Qui t'a envoyé?*“ opýtala sa.

Ešte zúfalejšie zatrepal rukou. Gul'ka, ktorú mu strelila do krku, určite zasiahla chrbticu, a tak robil trhané pohyby, ako v krčoch, rukou mu roboticky mykalo. Možno nerozumel po francúzsky. Otázku zopakovala v ruštine: *Kto ťa poslal?*

V mužových očiach nezaznamenala ani iskierku porozumenia. Buď z neho unikal život prirýchlo a mozog mu už nepracoval, alebo jej nerozumel. V každom prípade jej to robilo starosti. S Rusmi by si vedela poradiť, ale ak mužov poslal niekto iný, bol by to problém.

„Kto sa ma pokúša zabiť?“ opýtala sa tentoraz po anglicky. „Povedz mi to a nechám ťa žiť.“

Ruka mu prestala poskakovať. Znehybnel, ale videla mu na očiach, že jej rozumie. Pochopil, čo sa ho spýtala. Aj to, že je naozaj celkom jedno, či jej povie pravdu. Tak či onak je mŕtvý muž.

Na chodbe pred bytom začula mužské hlasy. Poslali za ňou ďalších, aby sa poistili? Už to pridlho naťahovala a nemala čas tohto tu vypočúvať. Namierila hlaveň tlmiča a dva razy mu strelila do hlavy. *Dobrá noc.*

Vydriapať sa cez okno na požiarny rebrík jej trvalo sotva niekoľko sekúnd. Trpko sa posledný raz zahľadela na byt. Našla tu istú mieru šťastia a tešila sa z dobre zarobených plodov svojej práce. Miesto sa teraz zmenilo na jatky, dvaja neznámi muži sa kúpali v kalužiach vlastnej krvi, ktorá znečistila aj steny.

Spustila požiarné schodisko do uličky pod sebou. Paríž bol o jedenástej večer ešte plný života a poľahky sa vmiešala medzi chodcov korzujúcich po rušnom bulvári. V diaľ-

ke počula policajné sirény. Približovali sa, ale nezrýchľila krok. Bolo priskoro, sirény s ňou nesúviseli.

O päť blokov ďalej hodila vrece do kontajnera pred reštauráciou a pokračovala v chôdzi s evakuačnou batožinou prehodenou cez plece. Bolo v nej to, čo teraz potrebovala, a nechýbali jej ani iné prostriedky. Mala viac než dosť, aby mohla začať odznovu.

Najskôr však musela prísť na to, kto ju chce zabiť. Bohužiaľ, v tomto smere sa jej núkalo viacero odpovedí. Predpokladala, že to boli Rusi, ale už si tým nebola taká istá. Keď našťveš viaceré frakcie, vyrobíš si viacero nepriateľov a každý z nich má svoj vlastný talent narobiť chaos. Otázka znie, ako k nim preniklo jej meno. A prečo po nej idú po šestnástich rokoch?

Ak poznajú jej meno, potom musia vedieť aj o ostatných. Zdá sa, že minulosť ich všetkých dobieha.

Toľko k pohodlnému odpočinku. Je načas znovu sa vrátiť do práce.

2 /

MAGGIE

Purity, Maine, súčasnosť

Niečo tu skapalo.

Stojím na poli a uprene hľadím na dôkaz krvavého súboja v snehu. Zabijak vliekol obeť po čerstvom prašane, a hoci ďalej ticho snežilo, vločky ešte nestihli zakryť jeho stopy ani žliabky, ktoré narobilo mŕtve zviera, čo ťahal k lesu. Vidím krvavé šmuhy, rozptýlené perie a zhluky čierneho páperia, ktoré sa trepoce vo vetre. To je všetko, čo ostalo z jednej z mojich araukán. Cenila som si ju, lebo mi spoľahlivo znášala pekné modré vajíčka. Hoci je smrť len čosi ako špendlíková hlavička v celkovom cykle života a bola som jej svedkom už veľakrát, táto strata ma silno zasiahla. Vzdychnem si, pričom vyfúknem do chladného vzduchu obláčik pary.

Nazriem cez pletivový plot, aby som zistila, koľko kusov hydiny mi ostalo z krdľa, a uvidím asi tri tucty sliepok, čo sú sotva dve tretiny z päťdesiatich kureniec, ktoré som si na jar dochovala. Iba pred dvoma hodinami som im otvorila dvierka na kurníku, aby som ich vypustila cez deň na slobodu, a za ten krátky čas sa k nim vkradla dravá šelma. Ostal mi posledný kohút. Jediný, ktorý zatiaľ prežil opakované útoky orla i pustošenie medvedíka čistotného, a teraz sa naparuje, vykračuje si v oplotenom priestore,

perá na chvoste má nedotknuté a vyzerá, že ho nijako nevyplašila strata ďalšej obyvateľky háremu. Ten vták je celkom nanič.

Ako mnohí.

Keď sa znovu postavím, všimnem si, že v okolí sa čosi mihlo. Zadávam sa na les, ktorý čnie za pletivovým plotom. Rastú v ňom väčšinou duby a javory a sem-tam v tieni prevládajúcich susedov bojuje nejaký ten úbohý smrek. Z podrastu ma pozoruje skrytý, sotva viditeľný pár očí. Chvíľu na seba iba tak zízame, dvaja nepriatelia, ktorí sa ocitli zoči-voči uprostred zasneženého bojiiska.

Pomaly sa vzdialim od svojho kurníka. Nerobím žiadne prudké pohyby a som celkom potichu.

Nepriateľ ma po celý čas sleduje.

Keď sa pomaly pohybujem k svojmu vozidlu Kubote RTV, pod zimnými topánkami mi chrupčí zamrznutá tráva. Potichu otvorím dvere a siahnem dnu po pušku za sedadlami. Vždy ju mám nabitú, aby som nemusela strácať čas naberaním a vkladáním nábojov. Otočím hlavu k stromom a zamierim.

Strela zahrní. Vyľakané vrany vyletia zo stromov, horúčkovo trepcujú krídlami smerujúc k oblohe a moje kvokajúce sliepky splašene uháňajú do bezpečia v kurníku. Zložím pušku a žmúrim medzi stromy, očami prehľadávam podrast.

Nijaký pohyb.

Odveziem sa autom krížom cez pole k okraju lesa a vystúpim. Podrast tvorí husté čerňáky a sneh zakrýva odumreté lístie i suché vetvičky. Každý krok znie ako hlasný praskot. Zatiaľ nevidím nijakú krv, ale som si istá, že na ňu natrafím, pretože človek to vie vždy – akosi to cíti v kostiach, keď guľka zasiahne cieľ. Napokon zbadám dôkaz, že som sa trafila,

krvou postriekanú kopy listia. Znetvorená mŕtvolka mojej sliedky araukany leží tam, kde ju zabijak pustil na zem.

Ďalej sa predieram húštinou, rozhrňam čerňacie, ktoré sa mi zachytáva o nohavice a škriabe ma na tvári. Viem, že je niekde tu. Ak zabijak nie je mŕtvy, tak je vážne zranený. Podarilo sa mu utiecť ďalej, než som čakala, ale neprestávam kráčať, vyfukujem pritom obláčiky vodnej pary. Kedysi by som vedela šprintovať cez les dokonca aj s ťažkým plecniakom na chrbte, ale už nie som žena, akou som bola kedysi. Kĺby mám opotrebované náročným používaním a po tvrdom pristátí padákom mi ostal chirurgicky zoskrutkovaný členok, ktorý ma bolí pri každom poklese teploty či tlaku. Aj teraz. Starnutie je krutý proces. Stuhli mi pri ňom kolená, postriebil mi kedysi čierne vlasy a prehĺbil vrásky. Stále mám však ostrý zrak a neprišla som o schopnosť orientovať sa v krajine, vedieť čítať stopy v snehu. Čupnem si a zbadám odtlačok laby a krvavé flaky na listí.

Zviera trpí a je to moja vina.

Pozviecham sa. Kolená a kĺby protestujú. Už to nie je ako voľakedy, keď som vedela vyraziť zo zdemolovaného auta a prudko sa rozbehnúť. Putujem cez krovie čerňacie a ocitnem sa na čistinke, kde konečne objavím svojho úhlavného nepriateľa, ako nehybne leží na snehu. Je to samička. Vyzerá zdravo, dobre živená a má lesklú hustú červenú kožušinu. Z otvorenej papule jej trčia zuby ostré ako žiletky, čeľuste má dostatočne silné, aby za zahryzla do slepačieho krku a zlomila ho. Trafila som ju rovno do hrude a prekvapuje ma, že sa dostala až takto ďaleko, kým skonala. Štuchnem do tela topánkou, aby som sa presvedčila, že je mŕtva. Hoci som vyriešila svoj problém, fakt, že som pripravila líšku o život, ma nijako nenaplní spokojnosťou. Keď vydýchnem, môj povzdych znie ľútostivo.

Mám šesťdesiat a mám ich na svedomí viac než dosť.

Kožušina je príliš cenná, aby som líšku nechala v lese, a tak ju chytím za chvost. Je dobre živená, pochutnávala si na mojich sliepkach a kohútoch, a je taká ťažká, že ju musím čiastočne vliecť cestou z lesa. Telo vytvára v snehu a uvädnutom lístí brázdu. Zdvihnem ju a naložím na korbu auta. Dopadne so smutným buchotom. Hoci nemám ako kožu využiť, poznám niekoho, koho poteší.

Nasadnem do Kuboty a odveziem sa cez pole k susedovmu domu.

Luther Yount má rád kávu, ktorá chutí ako spálená. Keď vystúpim z auta, cítim ju až na príjazdovú cestu. Ponad zasnežené pole dovidím až na svoju farmu, nachádza sa na pahorku za urastenými javormi cukrovými. Nie je to nijaká majestátna budova, ale je dostatočne solídna. Podľa realitnej agentky, ktorá mi ju predala, stojí od roku 1830. Viem, že ma správne informovala, pretože som si vypátrala pôvodnú právnu listinu Blackberry Farm. Výhľad z domu z každej strany nič nezastiera, a ak sa k nemu ktosi blíži, zbadám ho, najmä uprostred jasného zimného rána, keď má všetko ostré kontúry a krajina je biela.

Počujem bučať kravu a kotkodákať sliepky. Od Lutherovej drevenej budy vedú v snehu stopy menších zimných topánok smerom k stodole. Určite je v nej Lutherova štrnásťročná vnučka Callie a tak ako každé ráno sa stará o svoje zvieratá.

Dupocem po schodoch na verandu, a keď vyjdem až hore, zaklopem na dvere. Luther otvorí. Vdýchnem smradľavý pach kávy, ktorá pridlho stojí na sporáku. Sused vyplní priestor v otvorených dverách, s bielou bradou a v červenej

károvanej košeli s trakmi vyzerá ako Santa Claus. Ťažko dýcha. Kúri si drevom, v chatrči má dym a večný prach.

„No toto, dobré ráno, slečna Maggie,“ pozdraví ma.

„Priniesla som vám darček.“

„Pri akej príležitosti?“

„Žiadnej. Len som si myslela, že by ste to vedeli zužitkovať. Mám to v aute.“

Neobťažuje sa, aby si na seba hodil kabát, vyjde von vo vlnenej košeli, v modrých džínsoch a v snehuliach. Kráča za mnou k autu a pri pohľade na mŕtvu líšku si dačo obdivne zamumle a pohladká jej kožuch.

„Je to hotová nádhera. Takže to bol ten výstrel, ktorý som začul ráno. Zložila si ju jedinou ranou?“

„Ešte bežala do lesa viac ako štyridsať metrov.“

„Zrejme je to tá istá líška, ktorá odvliekla dve Calline sliepky. Dobrá práca.“

„Aj tak, je jej škoda. Iba sa snažila prežiť.“

„Tak ako my všetci, nie?“

„Myslela som si, že by si vedel využiť kožu.“

„Určite si ju nechceš nechať? Je pekná.“

„A ty budeš presne vedieť, čo s ňou.“

Načiahne sa do auta a vytiahne mŕtve zviera. Námaha spôsobí, že sa ešte viac zadýcha. „Pod' ďalej,“ povie a bezvládne líškino telo drží v náručí ako vnúča. „Práve som si nalial kávu. Dáš si so mnou?“

„Uhm, ďakujem, ale nie.“

„Tak mi aspoň dovoľ, aby som ti dal čerstvé mlieko.“

To s radosťou privítam. Mlieku od Callinej kravy Jersey, ktorá sa pasie na tráve, sa nevyrovná absolútne nič z toho, čo som ochutnala, kým som sa prisťahovala do Maine. Je dostatočne sýte a sladké, aby to stálo za riziko, že ho pijem bez pasterizácie. Kráčam za ním do domu. Líšku

zloží na lavicu. V chabo zateplenej chajde je aj napriek horiacim kachliam na drevo iba o trošku teplejšie ako vonku, preto si nevyzlečiem kabát. Zdá sa, že Luther je absolútne spokojný len v košeli a v džínsoch. Nechcem jeho kávu, no i tak položí na kuchynský stôl dva hrnčeky. Bolo by od mňa neslušné, keby som odmietla pozvanie.

Sadnem si.

Luther mi prisunie krčah so smotanou. Vie, akú kávu mám rada či aspoň ako znesiem tú jeho. A takisto vie, že neodolám smotane od Callinej kravy. Za tie dva roky, odkedy som sa prisťahovala na susedný pozemok, si o mne nepochybne zistil množstvo detailov. Vie, že každý večer o desiatej zhasnem svetlo a že som zavčasu ráno hore, aby som nakrmlila a napojila sliepky. Vie, že som začiatočníčka v stáčaní javorovej miazgy do vedra, že si väčšinou vystačím sama a neusporadúvam hlučné večierky. A dnes sa dozvedel, že som aj slušná strelkyňa. Ešte stále o mne veľa nevie, veci, ktoré som mu nikdy nepovedala. A ani nepoviem. Som vďačná, že patrí k mužom, ktorí nekladú priveľa otázok. Vážim si diskrétneho suseda.

Lenže ja viem o Lutherovi Yountovi naozaj veľa. Nie je ťažké pochopiť podstatu muža podľa toho, čo zbadáte, keď sa rozhlíadnete po jeho obydľi. Má ručne vyrobené police na knihy a to isté platí o nahrubo otesanom kuchynskom stole. Z trámu nad hlavou visia zväzky sušeného tymianu a oregana, ktoré si natrhal v záhrade. Má aj knihy – veľa, veľa kníh s udivujúco širokým rozsahom tém, od fyziky častíc až po chov zvierat. Na niektorých učebniciach je uvedený ako autor, čo je dôkaz o tom, že Luther Yount bol kedysi profesorom mechanického inžinierstva, kým neodišiel z fakulty Massachusettského technologického inštitútu. Predtým, ako opustil spoločnosť akademikov i Boston

a zrejme aj zopár osobných démonov, aby sa z neho stal tento strapatý, ale šťastný farmár. Viem o ňom toľko nie preto, lebo mi to povedal, ale preto, lebo skôr než som kúpila Blackberry Farm, dôkladne som si pozisťovala, čo je zač, a to isté som urobila so všetkými blízkymi susedmi.

Luther prešiel mojím preverovaním bez ujmy. Preto keď sedím uňho v kuchyni a popíjam kávu, cítim sa celkom pokojne.

Na verande zadupocú baganče, prudko sa otvoria dvere a pustia dnu závan chladného vzduchu spolu so štrnásťročnou Callie. Luther ju učí sám, a preto je rozkošne divoká spôsobmi, ktoré z nej robia múdrejšie, ale aj naivnejšie dievča, než sú jej rovesníčky. Aj ona je nevzrušene neupravená ako jej starý otec, kabát, ktorý nosí do stodoly, má postriekaný špinou a v hnedých vlasoch sa jej zachytili slepačie pierka. Nesie dva košíky čerstvo pozberaných vajíčok a položí ich na kuchynský pult. Má také chladom vyštípané líca, že vyzerajú, akoby ju niekto vyfackal.

„Ahoj, Maggie!“ pozdraví ma, keď si vešia kabát.

„Pozri sa, čo nám priniesla,“ oznámi jej Luther.

Callie pozrie na mŕtvu líšku na lavici a rukou prejde po kožušine. Neprejavuje ani najmenšie známky váhavosti či precitlivenosti. Odkedy jej matka zomrela v Bostone na predávkovanie heroínom, väčšinu života strávila so starým otcom a život na farme ju naučil, aby ju smrť nijako neprekvapovala.

„Och. Ešte je teplá,“ skonštatuje.

„Hneď som vám ju doniesla,“ vysvetľujem. „Myslela som si, že by ste so starým otcom z nej mohli urobiť niečo pekné.“

Radostne sa na mňa usmeje, celá žiari. „Kožušina je krásna. Ďakujeme, Maggie! Myslíš, že jej je dosť, aby sa z nej dala ušiť čiapka?“

„Povedal by som, že hej,“ prisvedčí Luther.

„Vieš, ako sa to robí, starký?“

„Nájdeme si to a spoločne na to prideme. Nemôžeme dopustiť, aby niečo také pekné vyšlo navnivoč, no nie?“

„Rada by som videla, ako to robíš, Luther,“ zapojím sa do rozhovoru.

„Chceš vidieť aj to, ako z nej sťahujem kožu?“ opýta sa.

„Nie, to už viem.“

„Vážne?“ Zasmeje sa. „Vždy sa ti podarí nejako ma prekvapiť, slečna Maggie.“

Callie postaví košíky s vajičkami do drezu. Pod tečúcou vodou ich handrou zbavuje špiny, aby boli v kartónoch dokonale čisté. V miestnom družstevnom obchode predajú sedem kusov za dolár, čo je vzhľadom na prácu, krmivo a neustály boj s rysmi, líškami a medvedíkmi mimoriadne výhodná ponuka za bio vajička z voľného chovu. Niežeby boli Luther a Callie odkázaní na predaj vajec, aby sa uživilí, pretože Luther má značný investičný bankový účet. To je ďalší drobný detail, ktorý sa mi podarilo odhaliť. Toto sú Calline sliepky a zárobky a už teraz je z nej šikovná obchodníčka. Ešte som nestretla štrnásťročnú dievča, ktoré by tak efektívne usmrtilo a vypitvalo starú nosnicu.

„Je to smutné, že si ju musela zastreliť, ale aj ja som prišla o príliš veľa sliepok,“ prihovori sa mi Callie.

„Prisťahujú sa iné dravce,“ vloží sa do rozhovoru Luther. „Tak to na svete chodí.“

Callie na mňa pozrie. „O koľko kusov si prišla?“

„Len za uplynulý týždeň o päť. A dnes ráno mi líška zahrdúsila jednu z araukán.“

„Možno by som si mala nejaké zaobstarať. Zdá sa, že zákazníkom sa tie modré vajička páčia. Zrejme by som za ne mohla pýtať viac.“

Luther odvrkne: „Modré vajcia, hnedé vajcia. Všetky chutia rovnako.“

„No, asi by som už mala ísť,“ poviem a vstanem.

„Tak skoro?“ namieta Callie. „Tak zriedkavo máš možnosť, aby si nás navštívila.“

Je výnimočné, aby štrnásťročné dievča túžilo po rozhovore so ženou v mojom veku, ale Callie je nevšedná. Je taká uvoľnená v spoločnosti dospelých, že niekedy zabúdam, aká je mladučka.

„Keď sa tvoj starký pustí do šitia čiapky z líščej kožušiny, vrátim sa,“ sľúbim.

„A ja pripravím na večeru kura s knedľou.“

„V tom prípade sa celkom určite vrátim.“

Luther hodí do seba zvyšok kávy a tiež vstane. „Počkaj, nech ti dám mlieko, ktoré som ti sľúbil.“ Otvorí chladničku, pričom na poličkách zacengajú fľaše s mliekom. „Keby nebolo tých prekliatych zdravotných nariadení, mohli by sme predávať mlieko v stánku priamo na farme. Pokojne sa posadiť a vyberať peniaze.“

Peniaze, ktoré nepotrebuje. Niektorí ľudia sa vystatujú bohatstvom, ale Luthera akoby to jeho zahanbovalo. Alebo možno je to taktika, spôsob, ako sa chrániť, skrývať to, o čo by ho možno iní chceli obrať. Vyberie z chladničky štyri fľaše s mliekom, v každej je navrchu hustá vrstva smotany, a vloží ich do papierovej tašky. „Keď ňa, Maggie, nabudúce niekto príde navštíviť, daj mu ochutnať z tohto. A potom ho pošli rovno sem, aby si kúpil ďalšie. Samozrejme, bude to prísne súkromný predaj. Obídeme tak štát Maine.“

Už stojím pri dverách s jedinečným mliekom, keď si uvedomím, čo mi práve povedal. Obrátim sa. „Čo chceš povedať tým *nabudúce*?“

„Nezastavil sa včera niekto u teba?“

„Nie.“

„Hm.“ Pozrie na Callie. „Možno si zle počula.“

„Čo si zle počula?“ opýtam sa.

„Na pošte bola jedna pani,“ vysvetľuje dievča. „Práve som si vyberala poštu, keď som počula, že sa spytuje správcu, ako sa dostane k Blackberry Farm. Povedala mu, že je tvoja kamarátka.“

„Ako vyzerala? Bola mladá alebo stará? Akej farby mala vlasy?“

Moje rýchle otázky, ktoré som na ňu vypálila, ju tuším zaskočili. „No, myslím, že bola mladá. A naozaj milá. Vlasy som jej nevidela, lebo mala čiapku. A peknú páperovú bundu. Modrú.“

„Nepovedala si jej, ako sa ku mne dostane, však?“

„Nie, ale Greg z pošty jej to vysvetlil. Niečo nie je v poriadku?“

Nepoznám odpoveď. Stojím v otvorených dverách, držím tašku s fľašami s mliekom a popri mne prúdi dnu chladný vzduch. „Nikoho som neočakávala. Nemám rada prekvapenia, to je všetko,“ poznamenám a vyjdem z chatrče.

Niečo nie je v poriadku?

Keď idem neskôr autom do mesta po zásoby, otázka ma ešte stále znepokojuje. Kto sa pýtal, ako sa dostane na moju farmu? Mohol to byť celkom nevinný dopyt od niekoho, kto pátral po predchádzajúcej majiteľke a nevedel, že pred tromi rokmi odišla vo veku osemdesiatosem rokov na druhý svet. Podľa všetkého bola legendárna svojím bystrým umom i prchkosťou. Mój človek. To by *bol* logický dôvod, aby sa niekto spytoval na Blackberry Farm, lebo neexistuje príčina, prečo by sem niekto prišiel a hľadal mňa. Za tie dva roky, čo žijem v Purity v štáte Maine, to zatiaľ nikto neurobil.

Chcem, aby to tak ostalo aj naďalej.

V mestečku sa zastavím na obvyklých miestach, v obchode s krmivom, na pošte, v potravinách. Všade tam ľahko splyniem s inými striebrovlasými ženami, všetky sme zababušené v zimných bundách a šáloch. Aj ja iba zriedkavo pritiahnem niečí záujem, tak ako ony. Seniorský vek človeku prepožičiava anonymitu a to z neho robí najefektívnejšie prestrojenie.

Vo vidieckych potravinách kráčam bez povšimnutia, tlačím úzkymi uličkami nákupný vozík, nakladám si ovsenú kašu a múku, zemiaky a cibuľu. Aspoň vajíčka si nebudem musieť kúpiť. Výber alkoholu je v tomto malom meste úbohý, ale predsa len mávajú dve rôzne značky jednosladovej whisky, a hoci mi ani jedna z nich nie je celkom pochuti, aj tak si kúpim fľašu. Snažím sa, aby som si uchovala zásobu tridsaťročnej škótskej Longmorn a neviem, kedy sa mi pošťastí objaviť jej nový zdroj. Akákoľvek whisky je však lepšia než žiadna.

Kým stojím v rade a čakám, aby som zaplatila za potraviny, mohli by si ma pomýliť s ktoroukoľvek farmárkou alebo manželkou či učiteľkou na dôchodku. Roky som sa učila nevyčnievať, nepriťahovať pozornosť a teraz sa mi zdá, že je to celkom jednoduché, čo ma naplňa smútkom, ale aj úľavou. Niekedy mi chýbajú dni, keď si ma ľudia všímali, dni, keď som nosila krátke sukne a lodičky na vysokých podpätkoch a cítila na sebe mužské pohľady.

Pokladnička ma vyzve, aby som k nej pristúpila, potom sa zarazí, keď zbadá účet. „Bude to, hm... fiha. Dvestosedsať dolárov.“ Pozrie sa na mňa, akoby očakávala námietky, ale neozvem sa. Za vysoký účet môže whisky. Dokonca to ani len nie je moja obľúbená, ale niektoré veci v živote sa rátajú ako nevyhnutnosť.

Zaplatím a nesiem si tašky von z obchodu. Nakladám ich do pickupu a vtom uvidím Bena Diamonda v typickej čiernej koženej bunde. Vchádza do kaviarne Marigold na ulici oproti. Ak sa niekto orientuje v tom, čo sa deje, je to Ben. Ten by mohol vedieť, kto sa na mňa spytoval.

Prejdem cez cestu a kráčam do Marigoldu za ním.

Okamžite ho zbadám, ako sedí v rožnom boxe s Declanom Roseom. Obaja muži sedia ako zvyčajne s výhľadom na vchod. Je to zvyk, ktorého sa nevedia zbaviť ani na dôchodku. Declan vyzerá ako profesor histórie, ktorým bol kedysi, má na sebe tvídové sako a na hlave šarmantnú leviu hrivu vlasov. Má šesťdesiatosem a v minulosti čierne vlasy má dnes spolovice sivé, no stále sú husté ako vtedy, keď som sa s ním pred štyridsiatimi rokmi zoznámila. Na rozdiel od profesorského Declana vyzerá Ben Diamond nejasne hrozivo. Má vyholenú hlavu a čiernu koženú bundu. Chce to vrodennú autoritu, aby sa vám vo veku sedemdesiattri rokov podarilo vyzeráť takto, ale Benovi to vychádza. Keď pristúpim k ich stolu, obaja zdvihnú hlavy.

„Ó, Maggie! Prisadni si,“ vyzve ma Declan.

„Už som ťa nejaký čas nevidel. Čo si robila?“ opýta sa ma Ben.

Vklíznem do boxu. „Musela som si poradiť s líškou.“

„A tipujem, že líška je už po smrti.“

„Od dnešného rána.“ Pozriem sa na čašníčku, ktorá prechádza okolo nás. „Prosím si kávu, Janine.“

„Aj jedálny lístok?“ spýta sa.

„Ďakujem, dnes nie.“

Ben sa na mňa skúmavo pozerá. Má talent na čítanie z tváre a určite vytušil, že som si k nim dnes prisadla z nejakého dôvodu. Počkám, kým je Janine mimo dosluchu, až potom sa ich opýtam.

„Kto ma to hľadal?“

„Niekto ťa hľadal?“ odpovie mi otázkou Declan.

„Bola to nejaká žena a je tu nová. Počula som, že sa včera zastavila na pošte a spytovala sa na Blackberry Farm.“

Muži si vymenia pohľady a potom sa zadávajú na mňa.

„Nič o tom neviem,“ vyhlási Ben.

Janine mi prinesie kávu. Je slabá, ale aspoň nie je spálená ako Lutherova. Počkáme, kým odíde, až potom sa znovu rozhovoríme. Je to pre nás sila zvyku. Muži si vždy vyberú tento box na sedenie iba preto, lebo je ako bezpečne izolovaná základňa ďaleko od zvedavých uší.

„Robí ti to vrásky na čele?“ zaujíma Declana.

„Neviem, či by malo.“

„Pýtala sa na teba po mene? Alebo hľadala iba farmu?“

„Iba farmu. Nemusí to nič znamenať. Ako by vedela, že tam žijem práve ja?“

„Ak naozaj chcú, vedia si zistiť čokoľvek.“

Keď sa dvaja zákazníci postaví a prechádzajú okolo nás k pokladnici, zmlkneme. Ticho mi dáva možnosť uvažovať o Declanových slovách. *Ak naozaj chcú.* Presne na to sa dnes spolieham – že im nestojím za námahu, aby ma vystopovali. Vždy sa nájdu väčšie ryby v rybníku, ktorým sa treba venovať, a ja som len malá rybka. Alebo možno stredná. Prečo by sa mali namáhať vypátrať ženu, ktorá nechce, aby ju našli? Odkedy som odišla do dôchodku, uplynulo už šesťnásť rokov a pomaly som odložila ostrážitosť. A dnes som si už tak zvykla na to, že som farmárka na slepačej farme v malom mestečku, že som aj sama pomaly uverila, že je to celá pravda o mne. Tak ako je Ben obchodný cestujúci s hotelovým vybavením na penzii a Declan bývalý profesor histórie. Poznáme pravdu, ale zachovávame vzájomne tajomstvá, lebo každý z nás si musí strážiť svoje vlastné.

V skupinovom vydieraní je istota.

„Nastražíme uši,“ povie Ben. „Zistíme, kto je tá žena.“

„Ocenila by som to, ďakujem.“ Položím na stôl dva doláre za kávu.

Declan sa vzápätí opýta: „Prídeš na dnešný knižný klub? Naposledy si medzi nás zavítala pred dvoma mesiacmi. Chýbaš nám.“

„O ktorej knihe budete diskutovať?“

„*Cesty po Afrike, Ázii a Európe v rokoch 1325 - 1354.* Ibn Battūta.“

„Tú som už čítala.“

„Tak potom nás môžeš o nej bližšie poinformovať,“ zareaguje Declan, „pretože sme si s Benom neurobili domácu úlohu. Dnes večer sa stretneme u Ingrid a Lloyd. O šiestej sa bude podávať martini. Keď ich zopár vypijeme, preskočíme diskusiu o knihe a prejdeme rovno na miestne klebety. Môžeme počítať s tým, že prídeš?“

„Rozmyslím si to.“

„To nie je odpoveď,“ zašomre Ben. Snaží sa ma dotlačiť k tomu, aby som prišla. Vždy som rozmýšľala o tom, nakoľko mu ten gangsterský imidž fungoval, keď bol ešte v aktívnej službe. Mňa nikdy nezastrašil.

„Dobre teda, prídem,“ sľúbim.

„A ja sa postarám o tvoju obľúbenú vodku s ľadom,“ vyhlási na oplátku Declan.

„Belvedere.“

Declan sa pustí do smiechu. „Vážne si myslíš, Mag, že by som zabudol na tento detail?“

Samozrejme, že pozná moju obľúbenú značku vodky. V Declanovej peknej vlasatej hlave je mozog, ktorý si pamätá podrobnosti a v ktorom prebýva talent na cudzie jazyky. Vďaka nemu ich ovláda sedem. Ja som to po troch vzdala.

Keď opäť nasadnem do auta, odveziem sa bočnými cestami domov. Sú hrboľaté od vypuklín spôsobených mrazom. Veziem sa čiernobiely krajinou s holými stromami a so zasneženými poľami. Nepredstavovala som si, že na konci života zakotvím práve na takomto mieste. Vyrastala som v lokalite plnej prachu a horúčavy s oslnivo jasnými letami a moja prvá zima v Maine bola naozaj výzva. Naučila som sa štiepať drevo, jazdiť na ľade, roztápať zmrznuté potrubie i to, že človek nikdy nie je príliš starý, aby sa prispôbil. Keď som bola mladá, predstavovala som si miesto pre dokonalý odpočinok na dôchodku, snívala som o tom, že to bude vila na vrchole kopca na ostrove Ko Samui alebo dom na strome na polostrove Osa, kde by mi vtáky a paviány spievali serenády. Sú to miesta, ktoré som poznala a milovala, miesta, kam som nakoniec nemohla utiecť.

Pretože by očakávali, že tam budem. Prvá chyba je vždy správať sa predvídateľne.

V mobile mi pípne alarm.

Rýchlo sa pozriem na displej a to, čo uvidím, ma prinúti dupnúť na brzdu. Zájdem na krajnicu a sústredene hľadím na obrázky. Je to video z môjho bezpečnostného systému. Nieкто mi práve vnikol do domu.

Mohla by som zavolať miestnu políciu, ale určite by mi položili otázky, na ktoré by som nemusela chcieť odpovedať. Policajné oddelenie v Purity má iba šesť policajtov na plnom úväzku a dosiaľ som s nimi nemala dôvod komunikovať. Chcem, aby to tak aj ostalo, i keď to znamená, že si s tým budem musieť poradiť sama.

Vrátim sa na cestu.

Kým sa dostanem k aleji javorov a zastanem pred domom, srdce mi prudko bije. Chvíľu ostanem v aute a po-

zorne sledujem verandu. Nič nevyzerá inak ako zvyčajne. Vchodové dvere sú zatvorené a lopata na odhadzovanie snehu sa opiera o naukladané drevo na kúrenie, kde som ju nechala. Votrelec ma chce učičikať falošným pocitom, aby som uverila, že je všetko v poriadku.

Pristúpim na hru.

Vystúpim z auta a vynesiem vrece zemiakov a krmivo pre sliepky na verandu. Tam ich nechám s hlasitým bucho-
tom padnúť. Keď si vyberiem kľúče od domu, nervy mám dokonale vyladené a násobia každý telesný pocit. Šušťanie vetiev stromov, bozk chladného vetra na líci.

Vidím, že vlákno na zárubni je porušené.

V čase elektronického sledovania domácnosti je to veľmi primitívna taktika, ale digitálne systémy môžu zlyhať alebo sa do nich môže niekto nabúrať. Počas niekoľkých posledných mesiacov som začala byť neopatrná a nie vždy sa obťažujem zatlačiť vlákno, tenké ako pavučina, na miesto. Lenže to, čo som si dnes ráno vypočula u Luthera, ma prinútilo, aby som sa vrátila k tejto poistke.

Odomknem dvere, pomaly ich pootvorím nohou a uvidím predsieň. Pod lavicou stoja zoradené topánky a na vešiaku visia kabáty. Na dlážke je rozsypaný piesok a špina nanosená zvonka. Zatiaľ vyzerá všetko normálne. Vľavo sa nachádza obývačka. Nazriem dnu cez dvere a zrakom prebehnem po pohovke, kreslách, naukladanom dreve pri kozube. Nebadám nijakého votrelca.

Zvrtnem sa doprava a vojdem do kuchyne, vyhýbam sa drevenej podlahe, ktorá vždy vŕzga. V dreze zbadám kávovú šálku a riad z raňajok, v koši na kompostovateľný odpad šupky z grapefruitu. Na stole svietia kryštáliky cukru. Všetko je tak, ako som to nechala pri odchode. Okrem jedinej veci – vône neznámeho šampónu.

Problematická drevená dlážka mi za chrptom zavíza. Obrátim sa a ocitnem sa zoči-voči votrelkyni.

Je mladá a svižná, pohybuje sa s ľahkou gráciou športovkyne. Má asi tak tesne po tridsiatke, rovné čierne vlasy, rovnú ofinu, tmavé oči a slovanské lícne kosti. Napriek tomu, že na ňu mierim hlavňou svojej pištole Walther, ktorú mám pri sebe od dnešného ranného rozhovoru s Callie, zdá sa mi pozoruhodne pokojná.

„Ahoj, Maggie Birdová,“ osloví ma.

„Nemyslím si, že by sme sa už boli stretli.“

„Prečo si si zvolila práve toto meno?“

„Prečo nie?“

„Budem hádať. Bird, čiže ‚voľná ako vták‘, však?“

„Snívaj, dievčatko.“

Odtiahne stoličku a posadí sa ku kuchynskému stolu, z ktorého nenútene opráša cukor natrúsený pri raňajkách. Vyzerá, že jej neprekáža, že stačí, aby som stisla spúšť a odbachnem ju. „To naozaj nie je potrebné,“ vyhlási a ukáže hlavou na pištoľ.

„O tom rozhodnem ja. Práve sa pozerám na nezvaného hosťa, ktorý vošiel do môjho domu. Netuším, kto si ani prečo si tu.“

„Prosím, volaj ma Bianca.“

„To je skutočné alebo falošné meno?“

„Záleží na tom?“

„Polícia bude potrebovať meno pre mŕtve telo.“

„Och, prosím ťa, som tu, pretože máme problém. A zišla by sa nám tvoja pomoc.“

Chvíľu si ju premeriavam, vnímam uvoľnené plecia a dlhé štíhle nohy, ktoré má lenivo prekrížené. Dokonca sa na mňa ani len nepozera a bezstarostne sa vráta v zádere.

Sadnem si oproti nej a pištoľ položím na stôl.

Zadáva sa na ňu. „Áno, chápem, prečo môžeš mať pocit, že ju potrebuješ. Máš povest' človeka, ktorý nedôveruje ľuďom.“

„Mám povest'?“

„Preto ma sem poslali. Mysleli si, že ženu budeš pokladať za menšiu hrozbu.“

„Ak o mne vôbec niečo vieš, tak potom vieš aj to, že už nie som v hre. Som farmárka, chovám sliepky. A páči sa mi to.“

Na perách sa jej neobjaví ani len náznak úsmevu. Vôbec nemá zmysel pre humor, je samá povinnosť, žena na misii. Spravodajská služba očividne zintenzívnila náborovú činnosť, odkedy som pre ňu pracovala.

„Neviem, prečo ťa poslali,“ pokračujem v rozhovore. „Ale keď ma teraz vidíš, už vieš, že najlepšie roky mám za sebou a takisto som vyšla z cviku. Už nemám záujem pre nich pracovať.“

„Dostaneš za to zaplatené.“

„Pokiaľ ide o peniaze, mám ich toľko, koľko potrebujem.“

„Mohla by to byť veľká suma.“

Zamračím sa. „Vážne? To neznie ako môj lacný Strýko Sam.“

„Toto zadanie bude mať pre teba osobitný význam.“

„Ani tak ma to nezaujíma.“ Vstanem, a hoci ma pri prudkom pohybe pichne v kolene, som príliš hrdá, aby počula môj ston či videla grimasu. „Vyprevadím ťa. Povedz im, že keď za mnou nabudúce niekoho pošlú na kus reči, nech zaklope na dvere, tak ako by to urobil každý normálny návštevník.“

„Diana Wardová zmizla.“

Znehybniem. Chvíľu z nej nespúšťam oči, snažím sa čítať z jej výrazu, ale vidím len chladnú dokonalosť a celkom bezvýraznú tvár.

„Živá alebo mŕtva?“ opýtam sa.

„Netušíme.“

„Kde ju naposledy videli?“

„Fyzicky? V Bangkoku. Pred týždňom. Odvtedy je nezvestná a mobil sa odmlčal.“

„Už roky je na dôchodku. Odišla zo spravodajskej služby krátko po mne. Prečo vás zaujíma, kde je teraz?“

„Robíme si starosti, či je v poriadku. Vlastne sa obávame o všetkých, ktorí sa podieľali na Operácii Cyrano.“

Keď počujem tie dve slová, nedokážem potlačiť reakciu. Cítim, ako mi údes preniká až do kostí. Je rovnako silný ako zmätok, ktorý ma prepadá. „Prečo sa tým zaberáte teraz?“

„Nedávno sa niekto nabúral do automatizovaných informačných služieb. Neautorizovaný prístup aktivoval stav pohotovosti, ale narušiteľ vošiel do jediného súboru. Operácia Cyrano.“

„Uskutočnila sa pred šesťnástimi rokmi.“

„A informácie ostávajú v utajení, aby sa zachovala bezpečnosť všetkých zainteresovaných. Teraz sa však obávame, že mohli uniknúť vaše mená, preto vás všetkých stopujeme, aby sme sa presvedčili, že ste v poriadku. Či nepotrebujete pomoc. Musím sa priznať, že by mi nikdy nenapadlo, že skončíte na *takomto* mieste.“ Obzerá sa, kľže pohľadom po stole z borovicového dreva, po závesnej polici s liatinovými panvicami. Začína snežiť, za oknom víria vo vzduchu veľké vločky. V takom snehu je radosť kráčať. Bianca však nevyzerá ako žena, ktorú teší chôdza po vonku, keď sa z neba sypú snehové vločky.

„Ako vidíš, usadila som sa tu a mám nové meno,“ vysvetľujem. „Som tu v absolútnom bezpečí.“

„Lenže Diana môže mať problémy.“

„Diana a problémy?“ zasmejem sa. „Jasné, to je úplná samozrejmosť. Ale vždy sa jej podarí prežiť, je dokonale schopná postarať sa sama o seba. A teraz, ak je to všetko, o čo si ma prišla požiadať, je načase, aby si odišla.“ Podídem k dverám a rázne ich otvorím. Napriek prudkému závanu chladného vzduchu, ktorý sa vovalí dnu, ich držím otvorené a čakám, kedy neželaná návštevníčka vyjde von.

Bianca nakoniec vykročí na verandu, kde sa obráti a pozrie sa na mňa. „Pomôž nám nájsť ju, Maggie. Určite vieš, kam odišla. Pracovali ste spolu.“

„Pred šestnástimi rokmi.“

„Aj tak, pravdepodobne ju poznáš lepšie než ktokoľvek iný.“

„Hej, to máš pravdu. Asi áno. Preto je mi celkom jedno, čo je s ňou,“ zareagujem a zatvorím Biance dvere pred nosom.